

на Държавата. Подобно нѣщо ще бжде голѣма погрѣшка, защото очевидно е че дѣтето трѣбва да принадлежи на онѣзи безъ които то нѣмаше да сѣществувва. Най напредъ, обществото се натоварва съ товаръ за който никакъ не е отговорно; послѣ, обществото нѣма никакво право върху това дѣте, понеже не е свързано съ него съ никаква точна връска; най сетнѣ, обществото не дава никакво удовлетворително рѣчателство, и отъ него може да се очаква само една неопредѣлена, обща грижа, ако не пристрастна къмъ ония отъ които очаква най вече полза. Напротивъ, товарътъ на дѣтето е очевидно върху родителитѣ, понеже чрѣзъ тѣхъ то сѣществувва; но този товаръ имъ създава едно право; защото какъ могатъ тѣ да сѣ отговорни за едно сѣщество което сѣ създали, ако не могатъ до една извѣстна степенъ да се располагатъ съ него? Мѣжду родителитѣ и дѣтето има една физическа връска, една връска на сърдцето и една умственна връска. Никоя власть не почива на по естественни начала, никоя власть не е повече нуждна, и никоя власть не е заобиколена съ по голѣми рѣчателства.

Родителитѣ иматъ право на власть надъ дѣтето, но не и право на принадлежностъ. То бѣще едно злоупотрѣбление на бащинската глать въ Римъ, гдѣто се даваше право на бащата да се располага съ живогътъ и смъртта на дѣтето си, да го продава, съ една рѣчь, да се располага съ него като съ една вещь. Властѣта на бащата върху дѣтето е ограничена отъ интересътъ и правата на самото дѣте: бащата не може да направи нищо, отвѣждъ това което е полезно за физическото и нрав-